НАШИ ПИСАТЕЛИ ВЕЛИКДЕНСКО СЪЛНЦЕ

Пъю К. Яворов.

Стихотворет на Пъю К. Яворов са едни от най-хубавите на нашата литература. Ний сръдиме много из нашето се, той чувствува дълбоко и чувствата болка. Его знае Яворов да прави с жреченъ вкусъ на страданието. Дори и на прекрасните стихотворения Минузхаръ се чувствува жалкия, безнаеждостото, страданието... Сладко изкарвит и ръ ний-хубавите стихотворения на Яворов — Арменци, Зетовчани и Грузия — които всъкъ българин трябва да знае.

Минузхаръ

Току-що пролѣтното сълнце
изпрати първичка цѣлувка
на полето —
и ти прибърза, минузхарче,
да вирнешъ хубава главица
къмъ небето.
На млада пролѣтъ първа рожбо,
кому е твоята усмивка
блага?
О, нивга младенецъ невинненъ
така благато не е погледналъ
майка дрга!
А никаква ли черна мисълъ
подъ пръйнало чело не крие,ъ,
цвѣте мило?
Че може утре замразено
да клюмнешъ мъртво, щомъ
си толкозъ
подранило?
Напраздно пиемъ. Ти
спокойно
и радостно лице подлагашъ
на лжчитѣ.
Тъй щедро днеска що разлива
засмѣно блѣсналото сълнце
въ синевинѣ

П. К. Яворов

Слугинче

Слѣпчице мило, засмѣно,
що ми си тъкмо прикрито,
все бѣрщешъ, могомъ не спирашъ,
всичко се рано прибираръ.
Дишъ ли сѣтлин скаленашъ,
да поиграи не давашъ...

Тъмното чорче черниво
всичко тонко покрива;
тѣ се не виждатъ, но знаи,
ако на двора игриш,
или пъкъ седиш на прага,
всичко це дойдатъ ведната...

Слѣпчице мило, засмѣно,
ще ми заложидъ тай ранo!
Сири се, прочаий, сиромах
месецъ изгрѣбе нъ небето...

Месечино моево обичъ
мъдъ чорчето да поиадачи
страшного мигомъ да пъкъ,
той другъ всичко да бѣде!

Калина Малина

ДЕЦА И СЪЛНЦЕ

— Й нъкои ми, църъо шарен,
кѣда дъ ми е сълнцето?
Й на мъсъ тъ не знае, дъ
да гнѣздото си мисли ди,
гостевник сложи и мъж?

— Бѣхъ, деци, през хубъв зимъ
край бѣла на синий Бъкъ, —
при арбетчия жити
и майчинчетѣ сюкленки,
но за мъсъ сълнце тъ тжжлъ.

Чекахъ аъ съсъ нетърпение
да се грѣне пролѣтъ,—
какъ при мъсъ да се запъръо
и гнѣздото си да видиръ,
що оставжъ съ есенъ.

Георги Костанев

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Въ тиха утрешна, свежа, рана,
напоена съ росилка,
бѣл тръвистенъ камбанъ
вѣрхъ пробудени гласъ.

Ла вълни се носъ звъ,ъ,
надъ притихналитѣ хижи
въ хъдо люде въ грижи
спять кошмарнъ, тежъкъ сънъ.

Тъй зъвъ напрегъ радъ
сѣлтъ радостъ, блага честъ,
че Спасителятъ възкресе —
правда що царя отъ гнесъ.

Между всичкитѣ народи
братски що царя любовъ,
братскъ чувствъ що да люде
въвъ жителя, сѣлтъ, пъ,ъ!

Ив. Желев

КЪМЪ ПРОЛѢТЪТА

Листъ разлистайте поволи
и разцвичвай, бѣл горе!
Ивай, ивай на ивайте,
наша сълнечна сестра!

Въ топли сълтъ да прегръщешъ
изнадвалитѣ поля,
въ рай разкошенъ да прегръщешъ
цвѣтъ зубъ зъвъ земя!

Сутрини сълнце да се сѣйе,
като весело дете,
всѣка птичка да запѣе
всѣко цвѣте да расте!

Да изкъпятъ бубни ниви
и да лишнатъ ендъ късъ
и напрежъ да се разлива
радостенъ и жонъ въ нъсъ!

Ас. Босев

СЛУГИНЧЕ

Честъ й се харатъ,
все по нъс пиитъ,
въдъртъ и ъ ивинъ
и не я обичатъ.

Що е детска радостъ,
тъ сина ди знае?
Нинга не изиана
въвъ да играе.

Легнатъ ли си вечеръ,
тежинчо не ивче.
Пали е самичка,
мъжичко сърце.

Татко и ярости се.
майка и почина.
Отгоиа зъвъ
въ града слугини.

Бонъ Балабанов

Малкиять просякъ

Чуваръ жалъзъ внецъ детски глас на улицата. Отдирнах малко момче це трие очитѣ си и пищи.10 ч. вечерта. Въ тихата, безлюдна улица далеч ечо се отвива плачъръ.

— Чичо, . моля ти се!.. Чичо.. моля ти се!

— Какво има, момиче? . . Кой ти би? — питамъ аъ.

— Мама е болна . . тато ме мъти и изпилви, защото с пиинъ . . защото му поискахъ пари за хлѣбъ и яйцаа стъо... Мо,..ля ти се, помогни ми!..

Аъ се покрътнъ отъ жалния ди гласъ на тоа бедно, разтърдено дете съ разлепена коса и съ боси малки крачета. Зъ змъ'ги представях: «Как що ще ми е, кога ръ сега съмъ тоа детенце... в моята майка с майка мъ?. И какъ ще страдамъ, ако тоая господинъ ъ ни помогне, когато има ръ джоба со 50 лева".

Извадиъ отъ джоба последнитѣ си пари и ги дадоъ на момченцето. То изведнажъ спрѣ писъцитѣ си. Скочи и тичешешъ се изгубн въ сина тъмна странничка улица.

Тоиу що изчиъ детето, спрѣ се ди мене: силнъ ведоспиваетъ — млада момъжъ.

— Господине, дадохте ли му пари?

— Да.

— Колко му дадохте?

— Петъ лева, — казвъ аъ съ нежелание и стеснение.

— Знаете ли, господине, че тоа съ сина мъ измъчвъ — представляваъ. Баба ми е нашъ съседа. Разиръшилъ е детата си по странничитѣ улици, кара ги да пиинъ, жалко, да да трогнатъ милостивитѣ люде. Следъ тоа вемя събраните пари цѣла вощ трие по кръчмитѣ. Не заслужавать милость такиа хора! Но каде отде детето? Въ тъи ли ръ? Ако е Елена да се уиарите.

Отидохме въ тъмната улица. Двете сълнки — елна голѣма и друга малка — ридаха кжмъ нъс, но щомъ ни видѣха, съвсъм ръ обратно.

Болно стана на душата ми. Баща да прави децата си престъиници! А той дрови бащата престъиникъ?

— Алкохолъ?... — чуъ гласъ зъ сеф бе са. — Той е виновникъ!. Той е разрушилъ толкова домове и разирсъвалъ майки и голѣми кати скитинци (ридаи и жетаина) и кати престъиници въ тъмни ялги и бордеи; кати затворници и несретници въ крепостни затвори.

Георги М. Джингозов

се една слаба жена, скромно облѣчена, — тъмъ води пянистото... въ затвора. Мемичето стоеше като вопаренo.

— Майка ти сигурно хода на работа?

— Да.

— Кто ти мои адреса, — кана пъвъта дама, — дай го на майка си, нека да дойде.

Очитѣ на момичето светнаха и се спрѣла съ израз на благодарность въръ дамата.

Мама много се зарадва.

То скри адреса въ джобе ни дрехата си и се заиажти къмъ изхода.

Пъьо съ сѣтъи надежди, бръзаше то за у дома. Кога ли ще се яиде мама, мислѣше си, за да й разирая всичко.

То извади отъ въ-пна мръснитѣ дрехи и ги натопи въ студена вода. Препоетри грошцѣ и колоси мъсти. Свечери се пече, а майката още и нѣ. мяше. Най-сетнѣ тя дойде, изърли горната си дрешка и се трушна на единъ столъ.

— Изморихъ се, сдамъ се довлекохъ до въ кащи.

— Полетни ли, мамо.

— Въре, сигурно. Са много гладна. Нѣмаше кога да ями и вечерта сѣ довлекоъ. Ако ръ ръ ръ-ръ-ръ-ръ, ъ-ъ-ъ-ъ, нене не ми се сде.

— Легни, мамо, аъ ще ти дамъ въ леглото.

Върха зъви майка си съ гургана, седна до леглото й и си хапнала сламки отъ една панцъ. Върха поправгъ стаята и се спрѣ при огнища си.

— Мамо, да знаешъ какво стана. . . И зарадвана дишнала слуина.

— Дай адреса, ще отидъ; нали обещала работа за мене.

Върха лѣчъ изтриженъ погледъ въръу майка си. Колко слабичка бѣ тя, подъ очитѣ тъмни кръгове, и край устата нѣкъ дълбоки гъвки!

На другата сутрини, едвамъ се съ-ваде, и майката бѣше вече на ярмъ. Изкара три дни натоненитѣ дрехи и остана на Върха да ги просгре.

— Помни, Върхо, какъ е тъй-ойно, трѣбва да обикоиъшъ такъ си. Ще му замесиъ, какъвто му приготовиъ.

Добре, кажи момичето и лицето му потъмнѣ. То не обичаше никакъ посещенитѣ въ затвора. Всичко тамъ го отбъсваше; и срамуваше. А какъ се радваше сдъ-ъ и на нѣйното идване. Какъ ръ ръ-ръ-ръ-ръ-ръ-ръ!

— Кака Бона обещъ да те придружи, — добави майката. Лицето на момичето се разведри. Поне нѣма да бъде сина. Когато сдѣдъ обѣдъ тя се изкъ Бона дошла въ затвора, нашъ-ще вече доста хора редъ входнята врата. Момичето отъ тѣхъ се познаваха и тамъ ръ ръ-ръ-ръ-ръ-ръ-